Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: Elzüllött az állatkert

Forrás: Fővárosi Hirlap

Osztályozás

Tárgy 590.06

Hely

Idő 1920

Személy

Bp. (Hely) | 1920 I 1 (Idő) | (Köt. v. füz.) | (Olda

Elzüllött az állatkert

Elpusztulnak az állatok — Már a házak is düledeznek

Szomoru szivvel jelentjük, hogy a budapesti állatkert, amelynek kulturnivójára nemcsak a fővá-ros, hanem az egész ország lakossága is büszke volt, az utolsó óráit éli... Elhagyottan, el-züllötten terpeszkedik az egykor büszke kert a városliget elején s csakugyan nagyon rövid idő kérdése, hogy mint fölösleges és haszontalan intéz-ményt, becsukják és megszüntessék. Mi lett a mi állatkertünkből! Jól emlékezünk rá valamennyien, hogy a főváros nagylelkü áldozatkészséggel, négy és fél millió korona árán létesitette az állatkertet, amely a maga nemében nagyszerü kulturintézmény volt. Nem kell magyaráznunk a budapesti közön-ségnek, mit jelentett nekünk az állatkert: nemcsak tudományos élvezetet, hanem pompás szórakozást is, mert a komoly célok mellett az egész lakosság népszerü szórakoztatására is be volt rendezve. De az anyagi tőkén kivül óriási szellemi és erkölcsi tőke nyugodott a kert megtervezésében, fölépitésé-ben és évről-évre való fokozatos fejlesztésében. S most ott állunk, hogy ugy az anyagi mint az erkölcsi tőkét teljesen el-veszitjük.

A budapesti állatkertben alig van már állat. A legritkább, legdrágább állatpéldányok elpusztultak. A ketrecekben alig lézeng egy-egy állat. S ne higyjük, hogy az állatok elpusztulá-sát csupán a szomoru viszonyok okozták. Az állat-kert nagyon nehéz megpróbáltatásokon ment ke-resztül a háboru alatt s bizvást elmondhatjuk, hogy a háborus élelmezést az állatok sokkal jobban meg-érezték, mint az emberek. Az állatok nem mehettek panaszra a közélelmezési miniszterhez, vagy a pol-gármesterhez, az állatoknak meg kellett elégedniök azzal, amit kaptak és mégis azt láttuk, hogy ha a háboru alatt növekedett is az állatkertben az elhul-lási arányszám, ezzel szemben a legtöbb állat szaporodott, ami kétségtelen bizonyitéka an-nak, hogy az ellátásuk megfelelő volt. Csakhogy akkor az állatkertet olyan ember vezette, akinek minden gondolata az volt, hogy az intézményt fej-lessze és tökéletesitse. Tudósnak kell lenni ah-hoz, hogy valaki az állatokkal kisérleteket végez-zen, hogy megszokott táplálékuk helyett uj tápláléhkhoz szoktassa majdnem valamennyiüket. Az állatkert a békében naponkint százféle élelmi-szert fogyasztott, ez a szám a háboru utolsó esz-tendejében már nagyon kevésre zsugorodott össze és mégis azt láttuk, hogy az állatkert a szo-moru viszonyokhoz mérten nagyszerüen fönn tudta tartani régi nivóját. Közben azonban az történt, hogy — most nem akarunk rátérni arra, hogy miért — fölfüggesztették állásától az állatkert igazgatóját és az állatkert ügyeit ma tulnyomóan olyan embe-rek intézik, akik lehetnek igen kitünő tisztviselők s érthetnek nagyszerüen a különböző malacok el-könyveléséhez, de sejtelmük sincsen arról, hogy egy ilyen nagyszabásu tudományos intézményt miké-pen kell vezetni. Természetesnek kell találnunk, hogy a vezető nélkül maradt állatkert leromlik, elzüllik és elpusztul, de lehet-e, szabad-e ennek Magyarország fővárosában megtörténnie? Vállalja-e a polgármester a felelősséget azért, hogy egyéb-ként talán kifogástalan, de hozzá nem értő tisztvi-selők annyira tönkreteszik az állatkertet, hogy soha többé föl nem lehet támasztani?

Itt van Berczel Jenő dr. tanácsnok, a vá-rosgazdasági ügyosztály vezetője. Ő ma az állat-kert ügyeinek legfőbb irányitója. Megengedjük, hogy Berczel tanácsnok kitünően ért ahhoz, hogy miképpen kell az állatkertnek szénát szerezni, azt is elhisszük róla, hogy olcsó vadgeszte-nyét is tud szállitani, de abban már kételkedünk, hogy éppen ő volna az az ember, aki meg tudná menteni az állatkertet a teljes elzülléstől. Vannak az állatkertnek kitünő tisztviselői, akik a maguk helyén pompásan elvégzik feladatukat, ha van egy központi szerv, amely ellenőrzi és irányitja őket. Ma ez a szerv hiányzik. Az állatkert pusztul, a gyönyörü há-zak egyre romlanak, az egykor pompás utakat nem-sokára fölveri a gaz s a ketrecekben egy-két hir-mondónak maradt állat ásitozik...

Sajnos, az állatkert leromlása olyan előrehala-dott stádiumban van, hogy aligha lehet remélni a megmentését. A városházán annyira könnyelmüen, olyan lelkiismeretlenséggel kezelték az állatkert kér-dését, hogy ma már alig lehet a bajon segiteni. Szo-moru megdöbbenéssel kell ezt a tényt tudomásul vennünk, annál is inkább, hiszen az állatkertre vala-mennyien büszkék voltunk... S ime mi lett a régi hires kulturintézményből! Szégyen, hogy senki sem törődik vele, szégyen, hogy senki sem akar rajta segiteni. Ma már ott tartunk, hogy valóságos Csáky szalmája lett az állatkert: ma már semminek sincs gazdája, legföljebb — a felfüggesztett igazgató ko-csijának. Mert azt nyomban lefoglalta magának Berczel tanácsnok ur...